

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 02, 2016

Nummer 2, 2016

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:6](#) 05-01-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:9](#) 05-01-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:7](#) 05-01-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:12](#) 05-01-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3707](#) 22-12-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3694](#) 22-12-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3703](#) 22-12-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3704](#) 22-12-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3692](#) 22-12-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3691](#) 22-12-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3713](#) 22-12-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3715](#) 22-12-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3711](#) 22-12-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3702](#) 22-12-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3689](#) 22-12-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3695](#) 22-12-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3696](#) 22-12-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3710](#) 22-12-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3688](#) 22-12-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3686](#) 22-12-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3714](#) 22-12-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3699](#) 22-12-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3705](#) 22-12-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3685](#) 22-12-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3717](#) 22-12-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3690](#) 22-12-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3639](#) 22-12-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3693](#) 22-12-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3490](#) 08-12-2015

Annotatie

[Noot bij HR 29 september 2015, ECLI:NL:HR:2015:2860, SR-Updates 2015-0404.](#)

prof. mr. J.S. Nan

ANNOTATIE

Noot bij HR 29 september 2015, ECLI:NL:HR:2015:2860, SR-Updates 2015-0404.***prof. mr. J.S. Nan***

1. Sinds de invoering van artikel 80a RO per 1 juli 2012, is de Hoge Raad driftig in de weer geweest categorieën van gevallen te benoemen die zich voor de toepassing van dat artikel lenen. In het standaardarrest HR 11 september 2012, *NJ* 2013/241, m.nt. F.W. Bleichrodt is al een hele waslijst van klachten gegeven waarbij de verdachte klaarblijkelijk onvoldoende belang heeft, of die klaarblijkelijk niet tot cassatie kunnen leiden. In zijn jurisprudentie nadien heeft de Hoge Raad die lijst verder aangevuld. Ook als het gaat om op zich terechte klachten, hoeft de gegrondverklaring daarvan niet tot cassatie te leiden. Veel klachten doorlopen niet eens meer de reguliere cassatieprocedure, maar worden – zelfs zonder conclusie van de advocaat-generaal – afgedaan met de frase dat de Hoge Raad van oordeel is ‘dat de aangevoerde klachten geen behandeling in cassatie rechtvaardigen omdat de partij die het cassatieberoep heeft ingesteld klaarblijkelijk onvoldoende belang heeft bij het cassatieberoep dan wel omdat de klachten klaarblijkelijk niet tot cassatie kunnen leiden’. Zie over die verkorte afdoening zonder conclusie HR 3 februari 2015, *SR-Updates* 2015-0085, *NJ* 2015/140, m.nt. P.H.P.H.M.C. van Kempen en J.S. Nan, ‘De procureur-generaal en artikel 80a RO in strafzaken’, *NJB* 2015/148).

2. Ten aanzien van de bewezenverklaring en de motivering daarvan heeft de Hoge Raad de teugels duidelijk laten vieren. Vóór de invoering van artikel 80a RO was hij veel minder snel geneigd een gaatje in de bewijsvoering door de vingers te zien. Zie bijvoorbeeld HR 5 oktober 2010, ECLI:NL:HR:2010:BN0025, waarin aangaande een poging tot woninginbraak het in de bewezenverklaring vermelde adres niet kon blijken. Advocaat-generaal Vegter zag het gebrek waarover geklaagd werd ook, maar stelde voor om het adres in te lezen in de aangifte die als bewijsmiddel was opgenomen. Zover wilde de Hoge Raad toen nog niet gaan. Hoe anders is dat nu?! Inmiddels is vaste jurisprudentie dat in gevallen ‘waarin niet alle onderdelen van de bewezenverklaring kunnen worden afgeleid uit de gebezigde bewijsmiddelen, het verhandelde ter terechtzitting – waaronder begrepen de inhoud van de aldaar voorgehouden stukken van het dossier alsmede hetgeen aldaar naar voren is gebracht – onder

omstandigheden aanleiding kan zijn voor het oordeel dat een hernieuwde behandeling van de zaak niet tot een andere uitkomst ten aanzien van de bewezenverklaring zal leiden, zodat de verdachte in cassatie niet een voldoende in rechte te respecteren belang heeft bij zijn klacht over de toereikendheid van de bewijsvoering' (zie HR 2 april 2013, *NJ* 2013/383, m.nt. J.M. Reijntjes en HR 11 juni 2013, *NJ* 2013/577, m.nt. P.H.P.H.M.C. van Kempen).

3. Ook in een ander opzicht is de Hoge Raad coulant ten aanzien van de motivering van de bewezenverklaring, te weten als door de feitenrechter in een nadere bewijsoverweging een beroep wordt gedaan op gegevens die niet uit de bewijsmiddelen blijken. De regel is dat dan met voldoende mate van nauwkeurigheid die feiten of omstandigheden moeten worden aangeduid en moet het wettige bewijsmiddel worden aangegeven waaraan die feiten of omstandigheden zijn ontleend (HR 23 oktober 2007, *NJ* 2008/70, m.nt. M.J. Borgers). Maar laat de feitenrechter dat na, dan is dat in cassatie niet zonder meer fataal (meer). Als voldoende duidelijk is aan welk bewijsmiddel de in de bewijsmotivering gebruikte gegevens zijn ontleend, is het belang in cassatie niet zonder meer aanwezig. In de cassatieschriftuur zal dat belang dan duidelijk moeten worden gemaakt (HR 3 februari 2015, *ECLI:NL:HR:2015:202*, *SR-Updates* 2015-0094).

4. Natuurlijk werden kleine gebreken waar mogelijk altijd al hersteld of oogluikend toegestaan, als de zaak volgens de Hoge Raad inhoudelijk maar in stand kon blijven. Maar meer dan ooit is de Hoge Raad daarbij bereid over de papieren muur heen te kijken en in het dossier te duiken om kleine reparaties aan de bewijsvoering uit te voeren. De Hoge Raad is, om het met Röttgering te zeggen, niet zozeer geen feitenrechter, maar vooral geen 'nieuwe feiten'-rechter (A.E.M. Röttgering, *Cassatie in strafzaken. Een rechtsbeschermend perspectief* (diss. Tilburg), Den Haag: Sdu Uitgevers 2013, hfdst. 5).

5. In het hier te annoteren arrest kon uit de bewijsmiddelen niet blijken dat de verdachte als medepleger bij een woningoverval betrokken was. Het hof had in algemene zin vastgesteld dat er twee overvallers in de woning waren geweest en dat twee overvallers een televisie in de vluchtauto hadden gezet. Ten aanzien van de verdachte kon alleen blijken dat deze met twee anderen vlak na de overval in de vluchtauto had gezeten. Daarmee was dus niet gezegd dat de verdachte een van de twee actieve overvallers was en of hij een bijdrage van voldoende gewicht had geleverd aan het feit. Dat was voor advocaat-generaal Spronken echter geen probleem, omdat in het dossier het bewijs voor de betrokkenheid van de verdachte wel was te vinden (conclusie van 8 september 2015, *ECLI:NL:PHR:2015:1999*). Zij construeerde uit diverse verklaringen en processen-verbaal namelijk dat kon worden vastgesteld dat er drie overvallers in de woning waren geweest, dat een drietal overvallers in vluchtauto was gestapt en dat de verdachte een van hen moet zijn geweest.

6. Dat ging de Hoge Raad dan (net?) te ver. Hij haalt eerst de regel uit *NJ* 2013/383 aan: een nieuwe behandeling van de zaak is niet nodig als de bewijsmiddelen waaruit het ontbrekende bewijs kan worden gehaald in de zaak maar ter sprake zijn gekomen en een andere bewijsbeslissing niet te verwachten is. Maar die situatie doet zich hier niet voor, meent de Hoge Raad. 'Voor een onderzoek naar de bewijsbaarheid van het tenlastegelegde – met inbegrip van de daarmee samenhangende waarderingen van feitelijke aard – als door de Advocaat-Generaal (...) is verricht, is in cassatie geen plaats.' De vraag is hoever de Hoge Raad wel bereid is te gaan en hoever hij mag gaan. De Hoge Raad beziet dat kennelijk van geval tot geval. De selectie en waardering van het bewijsmateriaal is immers volgens vaste jurisprudentie voorbehouden aan de feitenrechter. Als de Hoge Raad zelf een bewezenverklaring wil stutten, zal hij bewijs moeten selecteren en in meer of mindere mate moeten waarderen. Daarbij selecteert en waardeert de Hoge Raad bewijs dat nu juist niet door de feitenrechter is gebruikt. Wanneer kan de Hoge Raad dan vaststellen dat dit niet-gebruiken van (gedeelten van) bewijsmiddelen niet berust op een bewuste keuze van de feitenrechter, maar op een kennelijke vergissing c.q. omissie? Dat het hof met zijn volle verstand bepaald bewijs niet gebruikt dat wel door zijn handen is gegaan, lijkt mij de hoofdregel die de Hoge Raad zou moeten aanhouden. Het in cassatie niet-klagen over fouten door de raadsman of het Openbaar Ministerie, berust volgens de Hoge Raad immers ook op een 'weloverwogen keuze', waardoor ambtshalve cassatie in beginsel achterwege kan blijven (vgl. *NJ* 2013/241, r.o. 2.7.1)?

7. Voor de praktijk betekent voormelde ontwikkeling dat het er voor de raadsman in cassatie niet makkelijker op is geworden. Zelfs terechte bewijsklachten zullen stranden, afhankelijk van de vraag hoever de Hoge Raad zich buiten zijn eigen bastion durft te begeven. Voor de hoven is er weer een zorg minder, lijkt het. Ook sommige bewezenverklaringen en bewijsmotiveringen die niet netjes met bewijs zijn gedekt doorstaan de toets in cassatie, door de herstelwerkzaamheden die de Hoge Raad bereid is te verrichten. Bepaalde slordigheden worden zo met de mantel der liefde bedekt. Misschien dat de hoven zich binnenkort ook alleen nog maar hoeven te richten op bewezenverklaringen 'die ertoe doen'?

RECHTSPRAAK

Uit de bewijsvoering kan het opzet van verdachte op het behulpzaam zijn bij het telen van hennep niet worden afgeleid.

Het middel klaagt onder meer dat het bewezenverklaarde opzet van de verdachte op het behulpzaam zijn bij het door één of meer onbekend gebleven personen telen van hennep ontoereikend is gemotiveerd.

Uit de bewijsvoering kan het opzet van de verdachte op het behulpzaam zijn bij het telen van hennep niet worden afgeleid. De enkele omstandigheid dat de verdachte ten tijde van zijn opruimwerkzaamheden 'had moeten weten' dat hij schoonmaakte met als doel het voorbereiden van een volgende oogst, kan de gevolgtrekking dat de verdachte opzettelijk bij een volgende hennepteelt behulpzaam is geweest, niet dragen. De klacht is gegrond.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-12-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3490

Zaaknummer: 14/06214

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en E.F. Faase

Advocaten: M. Berndsen

Wetsartikelen: 10a OW

RECHTSPRAAK

Verwerping beroep op noodweer niet zonder meer begrijpelijk.

Het middel klaagt over de begrijpelijkheid van het oordeel van het hof dat een ogenblikkelijke wederrechtelijke aanranding van de verdachte door [betrokkene 1] noch een onmiddellijk dreigend gevaar daarvoor aannemelijk geworden is.

Het hof heeft blijkens zijn overwegingen geoordeeld dat niet aannemelijk is geworden dat ten tijde van het bewezenverklaarde handelen sprake was van een ogenblikkelijke wederrechtelijke aanranding door [betrokkene 1] jegens de verdachte noch van een onmiddellijk dreigend gevaar daarvoor omdat 'de aanval van de zijde van [betrokkene 1] reeds was geëindigd toen verdachte, gelet op zijn verklaring in hoger beroep besloot dat [betrokkene 1] uitgeschakeld diende te worden door hem met een mes in zijn keel te steken'.

Dat oordeel is, in aanmerking genomen de door het hof vastgestelde feiten en omstandigheden, niet zonder meer begrijpelijk, in het bijzonder gelet op de vaststelling van het hof: 'Verdachte belde daarop met zijn mobieltje 112. [betrokkene 1] heeft verdachte toen bij zijn schouder gepakt en het mobieltje uit zijn hand geslagen. Daarop heeft verdachte [betrokkene 1] met een mesje in zijn keel gestoken.' Dat het hof in dit verband niet aannemelijk achtte dat [betrokkene 1], voordat de verdachte hem met een mes in zijn keel stak, de verdachte bij zijn keel had vastgepakt, doet daaraan niet af, nu dat aspect vooral de ernst van de aanranding betreft.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 05-01-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:6

Zaaknummer: 14/01129

Rechters: W.A.M. van Schendel, J. de Hullu en H.A.G. Splinter-van Kan

Advocaten: X.B. Sijmons

Wetsartikelen: 41 Sr

RECHTSPRAAK

Afwijzing verzoek tot horen van een getuige is niet zonder meer begrijpelijk.

Het middel klaagt over de afwijzing van het door de verdediging gedane verzoek tot het horen van [betrokkene 1] als getuige.

Het oordeel van het hof dat het verzoek tot het horen van de aangeefster [betrokkene 1] als getuige moet worden afgewezen op de grond dat ‘de getuige twee keer eerder [is] gehoord ten overstaan van een rechter’ en ‘dat er niets nieuws is opgeworpen ten opzichte van de eerdere keer dat het verzoek is gedaan’, is niet zonder meer begrijpelijk. Daarbij heeft de Hoge Raad in aanmerking genomen dat

- de aangeefster – als getuige gehoord door de rechter-commissaris en ter terechtzitting van de politierechter – haar bij de politie afgelegde verklaringen heeft ingetrokken;
- de politierechter de verdachte vervolgens heeft vrijgesproken van het hem tenlastegelegde;
- het verzoek van de raadsman van de verdachte aan het hof tot het oproepen van de aangeefster onmiskenbaar ertoe strekte haar verklaringen op betrouwbaarheid te toetsen;
- de advocaat-generaal bij het hof het horen van de aangeefster noodzakelijk achtte met het oog op de vorming van de overtuiging;
- het hof de verdachte tot straf heeft veroordeeld op grond van een bewezenverklaring die in belangrijke mate steunt op de – ingetrokken – aangifte van de aangeefster.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en verwijst de zaak naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 05-01-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:12

Zaaknummer: 15/00109

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en E.S.G.N.A.I. van de Griend

Advocaten: G. Spong

Wetsartikelen: 263 Sv

RECHTSPRAAK

De omstandigheid dat verlof op geld waardeerbaar is en een bepaalde waarde vertegenwoordigt, is niet toereikend voor het oordeel dat zulk verlof kan worden aangemerkt als een ‘goed’ in de zin van artikel 326 Sr.

Het middel klaagt in het bijzonder over het oordeel van het hof dat verlofuren en -dagen een ‘goed’ als bedoeld in artikel 326 lid 1 Sr zijn.

Uit hetgeen onder 2 is weergegeven volgt dat het hof het bewezenverklaarde ‘verlenen van toestemming voor het opnemen van een of meer uren/dag/dagen verlof’ kennelijk heeft aangemerkt als ‘afgifte van enig goed’ in de zin van artikel 326 lid 1 Sr.

Artikel 326 lid 1 Sr luidt:

‘Hij die, met het oogmerk om zich of een ander wederrechtelijk te bevoordelen, hetzij door het aannemen van een valse naam of van een valse hoedanigheid, hetzij door listige kunstgrepen, hetzij door een samenweefsel van verdichtsels, iemand beweegt tot de afgifte van enig goed, tot het verlenen van een dienst, tot het ter beschikking stellen van gegevens, tot het aangaan van een schuld of tot het teniet doen van een inschuld, wordt, als schuldig aan oplichting, gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste vier jaren of geldboete van de vijfde categorie.’

De wetgever heeft door middel van verschillende strafbepalingen beoogd de beschikkingsmacht van de rechthebbende op enig goed te beschermen. Zo is in artikel 326 Sr onder meer strafbaar gesteld het met het oogmerk om zich of een ander wederrechtelijk te bevoordelen iemand door listige kunstgrepen bewegen tot de afgifte van enig goed. Het begrip ‘goed’ komt daarbij een autonome strafrechtelijke betekenis toe. Ook een niet-stoffelijk object kan daaronder worden begrepen, mits het gaat om een object dat voor menselijke beheersing vatbaar is en als zodanig vatbaar is voor afgifte of overdracht (vgl. ten aanzien van artikel 310 Sr bijvoorbeeld HR 31 januari 2012, ECLI:NL:HR:2012:BQ6575, NJ 2012/535).

Het kennelijke oordeel van het hof dat een aan een dienstbetrekking ontleend recht op ‘verlof’ zonder meer kan worden aangemerkt als ‘goed’ in de zin van artikel 326 Sr, geeft blijk van een

onjuiste rechtsopvatting. De omstandigheid dat dergelijk verlof, naar het hof heeft vastgesteld, op geld waardeerbaar is en een bepaalde waarde vertegenwoordigt, is niet toereikend voor zijn oordeel dat zulk verlof kan worden aangemerkt als een 'goed' in de zin van artikel 326 Sr. Het middel slaagt derhalve.

Opmerking verdient nog dat – de tenlastelegging voor zover inhoudende dat de verdachte zijn leidinggevende heeft bewogen tot 'de afgifte van althans het verlenen van toestemming voor het opnemen van een of meer uren/dag/dagen verlof, in elk geval van enig goed' niet een duidelijke keuze bevat met betrekking tot de verweten delictsgedraging(en) en niet goed aansluit bij de delictsomschrijving van artikel 326 Sr, en – de gang van zaken, zoals die door het hof blijkt de bewijsvoering is vastgesteld, kenmerken vertoont van gedrag dat in artikel 326 Sr is strafbaar gesteld doch niet in de vorm van het bewegen tot 'afgifte van enig goed', alsmede kenmerken vertoont van valsheid in geschrift (artikel 225 Sr).

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak – voor zover aan het oordeel van de Hoge Raad onderworpen – en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, Militaire Kamer, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 05-01-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:7

Zaaknummer: 14/05642

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu, H.A.G. Splinter-van Kan, Y. Buruma en E.S.G.N.A.I. van de Griend

Advocaten: S.M. Diekstra

Wetsartikelen: 326 Sr

RECHTSPRAAK

Geen niet-ontvankelijkheid nu de verzuimde vormen zijn hersteld.

Advocaat-generaal F.W. Bleichrodt heeft geconcludeerd tot vernietiging van het bestreden arrest en tot terugwijzing van de zaak naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Leeuwarden, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw zal worden berecht en afgedaan.

Het middel klaagt dat het hof het verweer dat het Openbaar Ministerie in de vervolging van de verdachte niet-ontvankelijk moet worden verklaard, ontoereikend gemotiveerd heeft verworpen.

Bij de beoordeling van het middel moet worden vooropgesteld dat niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie in de vervolging, als in artikel 359a Sv voorzien rechtsgevolg, slechts in uitzonderlijke gevallen in aanmerking komt. Daarvoor is alleen plaats ingeval het vormverzuim daarin bestaat dat met de opsporing of vervolging belaste ambtenaren ernstig inbreuk hebben gemaakt op beginselen van een goede procesorde waardoor doelbewust of met grove veronachtzaming van de belangen van de verdachte aan diens recht op een eerlijke behandeling van zijn zaak is tekortgedaan (vgl. ECLI:NL:HR:2004:AM2533, *NJ* 2004/376, r.o. 3.6.5).

Het onderhavige geval kenmerkt zich blijkens de vaststellingen van het hof door de bijzonderheden (i) dat het aan de verdachte tenlastegelegde feit een direct gevolg is van het buitensporige geweld tijdens diens aanhouding, met letsel als gevolg, en wel zodanig dat het feit de verdachte niet kan worden verweten, en (ii) dat het uitgeoefende geweld en letsel door de hulpofficier van justitie doelbewust onjuist is gerelateerd in een op ambtsbelofte opgemaakt proces-verbaal.

Het hof heeft geoordeeld dat aldus een ernstige inbreuk is gemaakt op beginselen van een behoorlijke procesorde en heeft vervolgens de vraag onder ogen gezien of daardoor doelbewust of met grove veronachtzaming van de belangen van de verdachte is tekortgedaan aan diens recht op een eerlijke behandeling van zijn zaak. Het hof heeft – uiteindelijk – geoordeeld dat dit niet het geval is en heeft daarbij in aanmerking genomen dat controle

achteraf op het handelen van de (aanhoudende en relaterende) verbalisanten mogelijk is geweest omdat zowel de camerabeelden als de verklaring van de betrokken GGD-arts aan het dossier zijn toegevoegd, zodat de geconstateerde verzuimen in zoverre zijn hersteld, en dat daarom onvoldoende grond bestaat voor de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie in de vervolging.

Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting. Het is niet onbegrijpelijk en toereikend gemotiveerd. Daarbij heeft de Hoge Raad in aanmerking genomen dat, gelet op hetgeen het hof heeft vastgesteld, de onderhavige gang van zaken – anders dan de advocaat-generaal in zijn conclusie onder 21 en 22 met een beroep op EHRM 9 juni 1998, ECLI:NL:XX:1998:AD4193, *NJ* 2001/471 (*Teixeira de Castro tegen Portugal*) stelt – niet de conclusie wettigt dat de verdachte ‘was definitively deprived of a fair trial’.

De Hoge Raad tekent bij het vorenstaande aan dat bij de toetsing van het oordeel van het hof geen rekening is gehouden met hetgeen de conclusie van de advocaat-generaal onder 17 inhoudt omtrent de rol van het Openbaar Ministerie in deze zaak, daarin bestaande dat het zich in het onderzoek ten behoeve van de verlenging van het voorarrest op voormeld proces-verbaal heeft beroepen en zich tot en met het indienen van de appèlschriftuur op het standpunt heeft gesteld dat geen sprake is geweest van disproportioneel geweld. Omtrent die rol is door het hof immers niets vastgesteld en daarop is blijkens de processen-verbaal van de terechtzittingen in hoger beroep door of namens de verdachte geen beroep gedaan.

Het middel faalt derhalve.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 05-01-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:9

Zaaknummer: 14/06116

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend, A.L.J. van Strien en E.F. Faase

Advocaten: R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: 359a Sv

RECHTSPRAAK

De tweede aanvraag tot herziening wordt niet-ontvankelijk verklaard, terwijl de derde aanvraag wordt afgewezen.

De eerste aanvraag tot herziening is door de Hoge Raad afgewezen bij zijn arrest van 2 juni 2015, ECLI:NL:HR:2015:1445. Dat arrest houdt onder meer in dat de aanvraag reeds daarom niet tot herziening kan leiden omdat in strijd met artikel 46o lid 2 Sv de cd-rom, waarop beroep wordt gedaan, niet bij de aanvraag is gevoegd.

Ten gevolge op dit arrest heeft de raadsman van de aanvrager bij brief van 30 juni 2015 (met bijlagen) bedoelde cd-rom alsnog aan de Hoge Raad doen toekomen. Die brief wordt aangemerkt als tweede aanvraag tot herziening en zal worden beoordeeld in het licht van hetgeen in de eerste aanvraag is aangevoerd.

Vervolgens heeft de raadsman een nieuwe – derde – herzieningsaanvraag ingediend, die op 30 november 2015 bij de Hoge Raad is ingekomen.

De drie aanvragen tot herziening zijn aan dit arrest gehecht en maken daarvan deel uit.

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, krachtens artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv slechts dienen een door bescheiden gestaafd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolgning, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

In de tweede aanvraag wordt in de kern betoogd dat (een deel van) de administratie van [C] BV door een medewerker van de Belastingdienst na de inbeslagneming van de computer waarop die administratie stond, op een cd-rom is gezet, dat deze cd-rom geen deel uitmaakte van het strafdossier maar wel van het opsporingsdossier en dat het hof, ware het daarmee bekend geweest, niet tot een veroordeling maar tot een vrijspraak of een niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie zou zijn gekomen.

Het gaat hier om de verplichting van de Stichting [A] – waarvan de aanvrager de bestuurder was – als bestuurder van de in staat van faillissement verklaarde vennootschappen [B] BV en [C] BV tot het ten behoeve van de curator in dat faillissement in ongeschonden staat tevoorschijn brengen van boeken, bescheiden en andere gegevensdragers waaruit de rechten en verplichtingen van die rechtspersonen kunnen worden gekend.

Het hof heeft op de onder 3.2 weergegeven gronden geoordeeld dat aan die verplichting niet is voldaan. Met de thans in het geding gebrachte cd-rom beoogt de aanvrager dat oordeel aan te tasten. Die cd-rom behelst 6.718 Word-documenten en 3.006 Excel-bestanden, waaruit zonder nadere toelichting, die ontbreekt, niet kan worden afgeleid dat het hier gaat om een gegevensdrager waaruit de – dat betekent: alle – rechten en verplichtingen van de beide vennootschappen kunnen worden gekend. In dat verband wijst de Hoge Raad erop dat naar luid van zijn arrest van 10 februari 2015, ECLI:NL:HR:2015:269, de aanvraag een nauwkeurige omschrijving dient te behelzen van het onder 5.1 hiervoor bedoelde gegeven, dus zonder daartoe slechts te verwijzen naar bijgevoegde bescheiden. De aanvraag evenwel rept wat betreft de inhoud van de cd-rom slechts over ‘allerhande administratieve gegevens’ en over ‘een deel van de administratie’ met opsomming van een aantal voorbeelden en dat is onvoldoende om de Hoge Raad in staat te stellen de gegrondheid van de aanvraag adequaat te beoordelen. De aanvraag kan derhalve niet worden ontvangen.

In de derde aanvraag wordt aangevoerd dat het hof heeft ‘gedwaald omtrent de verblijfplaats van de computers en servers waarop de administraties van de failliete rechtspersonen stond’. Ter ondersteuning van die stelling wordt beroep gedaan op een proces-verbaal van 15 september 2004, opgemaakt door [verbalisant], ambtenaar van de Belastingdienst en buitengewoon opsporingsambtenaar.

Genoemd proces-verbaal maakt deel uit van het dossier waarover het hof beschikte, zoals in de aanvraag met juistheid is vermeld. Daarom kan niet worden gezegd dat het hof niet bekend was met dat proces-verbaal. Dat betekent dat de aanvraag kennelijk ongegrond is.

Hetgeen hiervoor is overwogen brengt mee dat als volgt moet worden beslist.

De Hoge Raad verklaart de tweede aanvraag tot herziening niet-ontvankelijk en wijst de derde aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-12-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3717

Zaaknummer: 15/04280

Rechters: A.J.A. van Dorst, J.P. Balkema en J.W. IJssink

Advocaten: W.R. Jonk

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Slagende bewijsklacht diefstal met geweld. Strafoplegging ontoereikend gemotiveerd.

Het middel komt – naar de kern bezien – op tegen de bewezenverklaring van het onder parketnummer 05/820239-13 onder 1 tenlastegelegde en klaagt in het bijzonder over de vaststelling van het hof dat er beelden zijn van beveiligingscamera's bij de woning van het slachtoffer waarop de auto te zien is waarin de verdachte op die dag heeft gereden.

Het hof heeft zijn oordeel dat het de verdachte is geweest die tezamen en in vereniging met een ander de onder parketnummer 05/820239-13 onder 1 tenlastegelegde gekwalificeerde diefstal heeft gepleegd in het bijzonder gebaseerd op de verklaring van de getuige [betrokkene 7] dat zijn auto – waarvan genoegzaam vaststaat dat de verdachte daarin samen met een drietal anderen op 8 augustus 2012 reed – te zien is 'op de camerabeelden bij de woning' van het slachtoffer. Op de gronden als vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 27 is de bestreden uitspraak op dit punt niet naar de eis der wet met redenen omkleed. Het middel is in zoverre terecht voorgesteld.

Het middel klaagt over de strafmotivering.

Bij de op de voet van artikel 434 lid 1 Sv aan de Hoge Raad gezonden stukken bevindt zich niet een uittreksel uit het justitieel documentatieregister van 13 oktober 2014, doch uittreksels van 13 januari 2014, 19 juni 2014 en 18 augustus 2014. In aanmerking genomen dat die uittreksels noch de overige stukken van het geding iets inhouden waaruit kan worden afgeleid dat de verdachte 'al vele malen eerder is veroordeeld ter zake geweldsmisdrijven' en ook het trajectconsult van 4 september 2012 zich niet bij de op de voet van artikel 434 lid 1 Sv aan de Hoge Raad gezonden stukken bevindt, is de strafoplegging ontoereikend gemotiveerd.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ten aanzien van het onder parketnummer 05/820239-13 onder 1 tenlastegelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug de zaak naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw

wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-12-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3693

Zaaknummer: 14/05803

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savornin Lohman en H.A.G. Splinter-van Kan

Advocaten: A.A. Franken

Wetsartikelen: 312 Sr en 359 Sv

RECHTSPRAAK

Ontvankelijkheid OM na vrijspraak van feit waarmee de verdachte een sepotvoorwaarde zou hebben geschonden.

Advocaat-generaal D.J.C. Aben heeft geconcludeerd tot vernietiging van het bestreden arrest en tot terugwijzing van de zaak naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, teneinde op het bestaande hoger beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan.

Beide middelen bevatten de klacht dat het hof het Openbaar Ministerie ten onrechte ontvankelijk heeft verklaard in de vervolging van het in de zaak met parketnummer 16-172726-12 tenlastegelegde feit.

Het eerste middel steunt op de opvatting dat niet is voldaan aan de voorwaarde gesteld in de brief van 19 september 2012 van de officier van justitie, inhoudende dat de verdachte voor dat feit niet zal worden vervolgd onder de voorwaarde dat hij 'gedurende de proeftijd (...) zich niet aan enig strafbaar feit zal schuldig maken dan wel op andere wijze zich zal misdragen'. Kennelijk heeft het hof die brief aldus uitgelegd dat de daarin vervatte voorwaarde niet ziet op een veroordeling ter zake van een nieuw strafbaar feit, doch op het ontstaan van een redelijke verdenking dat de veroordeelde zich aan enig strafbaar feit heeft schuldig gemaakt. Die uitleg is niet onbegrijpelijk. Daarop stuit het middel af.

Het tweede middel klaagt over de verwerping door het hof van het verweer dat het Openbaar Ministerie gelet op de (onherroepelijke) vrijspraak van het 'nieuwe strafbare feit' alsnog niet-ontvankelijk had moeten worden verklaard in de vervolging van het aanvankelijk voorwaardelijk geseponeerde feit, aangezien voortzetting van die vervolging 'in strijd moet worden geacht met het vertrouwensbeginsel'. Mede in aanmerking genomen de door het hof gegeven uitleg van bedoelde voorwaarde, getuigt het oordeel van het hof niet van een onjuiste rechtsopvatting en is dat oordeel niet onbegrijpelijk gemotiveerd. Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-12-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3639

Zaaknummer: 14/05473

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan, Y. Buruma, A.L.J. van Strien en E.F. Faase

Advocaten: J. Visscher

RECHTSPRAAK

Falende bewijsklacht diefstal in vereniging door middel van braak.

Het middel klaagt onder meer dat de bewezenverklaring ten aanzien van het ‘medeplegen’ ontoereikend is gemotiveerd.

Het hof heeft bewezenverklaard dat, kort gezegd, de verdachte zich heeft schuldig gemaakt aan het tezamen en in vereniging met anderen plegen van een inbraak. Het kennelijke oordeel van het hof dat de verdachte in de door het hof blijkens de bewijsvoering vastgestelde feiten en omstandigheden bewust en nauw heeft samengewerkt met zijn medeverdachten bij het plegen van de inbraak, geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk. Daarbij wordt mede in aanmerking genomen dat het hof heeft vastgesteld dat de verdachte en de medeverdachten [betrokkene 3] en [betrokkene 4] bij de diefstal aanwezig zijn geweest en gedurende de hele route van de plaats van de woninginbraak naar de plaats waar de auto is gecontroleerd hebben gezeten in de auto, waarin voor de rijdersstoel waarop de verdachte zat inbrekerswerktuig lag en op de achterbank onder een laken de gestolen flatscreen lag, terwijl de verdachte een verklaring heeft afgelegd die door het hof niet onbegrijpelijk is aangemerkt als een kennelijk leugenachtige verklaring met de bedoeling om de waarheid te bemantelen dat hij als mededader betrokken is geweest bij de inbraak.

Het middel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-12-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3699

Zaaknummer: 14/05130

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savornin Lohman en Y. Buruma

Advocaten: L.E.G. van der Hut

Wetsartikelen: 311 Sr

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat geen sprake is van een aanmerkelijke kans op het overlijden van slachtoffer is niet zonder meer begrijpelijk.

Het middel klaagt over de motivering van het hof van de vrijspraak van het onder 1 primair tenlastegelegde.

In de onderhavige zaak gaat het om een cassatieberoep van het Openbaar Ministerie in een zaak waarin een vrijspraak van het primair tenlastegelegde en een veroordeling ter zake van het subsidiair tenlastegelegde is gevolgd. Nu de bezwaren van het Openbaar Ministerie zich richten tegen de vrijspraak, is een beperking van het cassatieberoep niet mogelijk (en ook niet gemaakt). De Hoge Raad kan in deze zaak derhalve toetsen of de motivering van de vrijspraak van het primair tenlastegelegde zich verdraagt met het bewezenverklarde van het subsidiair tenlastegelegde en de daartoe gebezigde bewijsmiddelen (vgl. ook HR 12 oktober 2010, ECLI:NL:HR:2010:BN4347 ten aanzien van een cassatieberoep van een verdachte). Anders dan in HR 5 juli 2011, ECLI:NL:HR:2011:BQ6690, *NJ* 2011/466 aan de orde was, is hier immers geen sprake van toetsing aan de motivering van een bewezenverklaring die niet aan het oordeel van de Hoge Raad is onderworpen.

De tenlastelegging behelst onder 1 primair het verwijt dat de verdachte met een (hand)vuurwapen heeft geschoten in de richting van het gezicht en/of de hals van [slachtoffer], waardoor [slachtoffer] door één of meer kogels werd geraakt en ernstig verwond raakte en/of achterbleef. Gelet hierop en in aanmerking genomen dat het hof – in verband met hetgeen het hof onder 1 subsidiair heeft bewezenverklaard – heeft vastgesteld dat [slachtoffer] door een kogel is geraakt in zijn linkeroog, is het oordeel van het hof dat niet kan worden vastgesteld dat sprake was van een aanmerkelijke kans op het overlijden van [slachtoffer], niet zonder meer begrijpelijk. Het hof heeft de vrijspraak van het onder 1 primair tenlastegelegde derhalve ontoereikend gemotiveerd.

Het middel is gegrond.

De Hoge Raad verklaart de verdachte niet-ontvankelijk in het beroep, vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 1 tenlastegelegde

en de strafoplegging en wijst de zaak terug naar het Gemeenschappelijk Hof van Justitie, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-12-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3690

Zaaknummer: 14/03256

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en E.S.G.N.A.I. van de Griend

Wetsartikelen: 287 Sr

RECHTSPRAAK

Verwerping beroep op noodweer toereikend gemotiveerd.

Het middel klaagt over de verwerping door het hof van het beroep op noodweer.

In de overweging van het hof ligt als zijn oordeel besloten dat het beroep op noodweer moet worden verworpen omdat er geen sprake was van een ‘noodzakelijke’ verdediging in de zin van artikel 41 lid 1 Sr. Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is, in aanmerking genomen de door het hof in zijn overwegingen vastgestelde omstandigheden, in het bijzonder dat de verdachte ‘eenvoudig los had kunnen komen van haar bijten door deze telefoon aan haar terug te geven’, niet onbegrijpelijk.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-12-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3705

Zaaknummer: 14/05443

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savornin Lohman en H.A.G. Splinter-van Kan

Advocaten: A.C.J. Lina

Wetsartikelen: 41 Sr

RECHTSPRAAK

Verstek tegen niet-verschenen verdachte terecht verleend.

Advocaat-generaal A.J. Machielse heeft geconcludeerd tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot terugwijzing van de zaak naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch teneinde op het bestaande hoger beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan.

Het middel klaagt – onder verwijzing naar artikel 588a Sv en artikel 590 lid 3 Sv – over de beslissing van het hof tot het verlenen van verstek tegen de niet-verschenen verdachte.

Aangenomen moet worden dat artikel 588a lid 1 onder c Sv niet het oog heeft op het kantooradres van een advocaat dat is vermeld in de akte rechtsmiddel of de door hem verstrekte schriftelijke bijzondere volmacht tot het instellen van het rechtsmiddel, waaraan mededelingen over de strafzaak kunnen worden toegezonden (vgl. HR 17 november 2015, ECLI:NL:HR:2015:3320).

Dat neemt niet weg dat – gelet op het grote belang van de verdachte bij het kunnen uitoefenen van zijn aanwezigheidsrecht – in het specifieke geval dat de appèldagvaarding op de voet van artikel 588 lid 1 sub b onder 3° Sv ter griffie is uitgereikt om reden dat de verdachte niet is ingeschreven in een GBA (thans BRP) en niet is gedetineerd in Nederland, noch een feitelijke woon- of verblijfplaats van hem in Nederland of een adres in het buitenland bekend is, de appèlrechter bij afwezigheid van de verdachte of een door hem op de voet van artikel 279 Sv gemachtigde raadsman de zaak niet in behandeling mag nemen dan nadat een afschrift van de appèldagvaarding is verzonden naar het in de akte rechtsmiddel dan wel in de schriftelijke volmacht vermelde kantooradres van de advocaat opdat de verdachte mogelijk langs die weg op de hoogte komt van het tijdstip van de behandeling van zijn zaak (vgl. HR 3 december 2013, ECLI:NL:HR:2013:1569).

Kennelijk heeft het hof geoordeeld dat de vermelding van het kantooradres van mr. Nunnikhoven in voormeld faxbericht niet kan gelden als de opgave van een adres in de zin van artikel 588a lid 1 aanhef en onder c Sv. Gelet op hetgeen onder 2.5.1 is overwogen en in aanmerking genomen dat zich hier niet het onder 2.5.2 bedoelde geval voordoet, geeft dat oordeel niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Voor zover het middel hierover klaagt, faalt

het.

Gelet op het vorenoverwogene bestond er geen verzendplicht ingevolge artikel 588a Sv, zodat ook de klacht dat het hof artikel 590 lid 3 Sv niet heeft nageleefd, faalt.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Gelet op de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van drie weken en de mate waarin de redelijke termijn is overschreden, is er geen aanleiding om aan het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden enig rechtsgevolg te verbinden en zal de Hoge Raad met dat oordeel volstaan.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-12-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3686

Zaaknummer: 14/01887

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend en A.L.J. van Strien

Advocaten: L.E.G. van der Hut

Wetsartikelen: 588a Sv

RECHTSPRAAK

Gewoontewitwassen in casu geen fiscaal delict naar Zwitsers recht.

Het middel richt zich met rechts- en motiveringsklachten tegen het oordeel van het hof dat (gewoonte)witwassen niet een fiscaal delict naar Zwitsers recht is.

Het onder 2.2.2 vermelde specialiteitsvoorbehoud (zoals opgenomen in de Nederlandse vertaling van de beschikking van het Staatsanwaltschaft des kantons Zürich van 6 maart 2008) luidt als volgt:

‘De door rechtshulp verkregen informatie en schriftelijke stukken mogen in het verzoekende land in onderzoeken op grond van feiten waarvoor rechtshulp niet toelaatbaar is noch ten behoeve van onderzoek noch als bewijsmiddel worden gebruikt. Het verbod op het gebruik geldt derhalve voor feiten die naar Zwitsers recht als politieke, militaire of fiscale delicten worden gekwalificeerd. Als fiscaal delict geldt een feit dat hetzij erop gericht lijkt te zijn de fiscale afdracht te beperken hetzij voorschriften inzake valuta-, handels- of economische maatregelen overtreedt. Toelaatbaar is echter het gebruik van de verstrekte stukken en informatie voor het vervolgen van belastingontduiking in de zin van het Zwitserse recht.’

Het hof heeft vastgesteld dat dit door Zwitserland gemaakte specialiteitsvoorbehoud inhoudt dat het directe of indirecte gebruik van de door de Zwitserse autoriteiten toegezonden stukken en de zich daarin bevindende gegevens niet is toegestaan voor onder meer delicten die naar Zwitsers recht als fiscaal delict worden gekwalificeerd. Het hof heeft voorts vastgesteld dat als zo een fiscaal delict moet worden aangemerkt de strafbare handeling die is gericht op het verkleinen van bedragen die aan de Belastingdienst moeten worden afgedragen. Blijkens de overwegingen van het hof wordt (naar Zwitsers recht) een op zichzelf commun delict als fiscaal delict gezien indien het uitsluitend gericht is op een fiscaal doel, waarbij volgens vaste rechtspraak van het Zwitserse Bundesgericht de subjectieve bedoeling van de pleger als maatstaf geldt. Voor zover het middel klaagt dat het hof aldus een onjuiste uitleg heeft gegeven aan Zwitsers recht, geldt dat de juistheid van dat oordeel in cassatie niet kan worden getoetst omdat de Hoge Raad ingevolge artikel 79 RO niet kan treden in de uitleg van het recht van vreemde staten.

Het hof heeft voorts overwogen dat het onderhavige delict (gewoonte)witwassen – een commuun delict – erop is gericht voorwerpen of geldbedragen van criminele herkomst te verbergen of verhullen en dat dit ook het doel van de verdachte was, althans dat in ieder geval niet is gebleken dat de verdachte met het witwassen uitsluitend een fiscaal doel had. Het in de overwegingen van het hof besloten liggende oordeel dat (gewoonte)witwassen in de omstandigheden van het onderhavige geval niet een fiscaal delict naar Zwitsers recht oplevert, is tegen de achtergrond van het in 2.4 weergegeven toetsingskader niet onbegrijpelijk. Voor verdere toetsing is, zoals hiervoor is uiteengezet, in cassatie geen plaats.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-12-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3688

Zaaknummer: 14/06209

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend en E.F. Faase

Advocaten: J.J.D. van Doleweerd

RECHTSPRAAK

Lex-mitior-beginsel. Ambtshalve cassatie? Artikel 80a RO.

Advocaat-generaal T.N.B.M. Spronken heeft geconcludeerd tot vernietiging van het bestreden arrest, maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging en tot terugwijzing van de zaak naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden teneinde in zoverre opnieuw recht te doen.

Het hof heeft de verdachte ter zake van 1. ‘feitelijke leiding geven aan het door een rechtspersoon opzettelijk een der in artikel 10 van de Coördinatiewet sociale verzekeringen bedoelde verplichtingen niet en niet juist en niet volledig nakomen, meermalen gepleegd’, 2. ‘feitelijke leiding geven aan het door een rechtspersoon opzettelijk overtreden van artikel 58, lid 2 van de Wet structuur uitvoeringsorganisatie werk en inkomen, meermalen gepleegd’ alsmede 4. ‘feitelijke leiding geven aan het door een rechtspersoon opzettelijk een bij de belastingwet voorziene aangifte onjuist en onvolledig doen, terwijl het feit er toe strekt dat te weinig belasting wordt geheven, meermalen gepleegd’ en 5. ‘feitelijke leiding geven aan het door een rechtspersoon opzettelijk een bij de belastingwet voorziene aangifte onjuist en onvolledig doen, terwijl het feit er toe strekt dat te weinig belasting wordt geheven, meermalen gepleegd’ veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf maanden, voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren, en een taakstraf van 180 uren, subsidiair negentig dagen hechtenis.

Gelet op die straffen, die in elk geval ook zijn opgelegd voor de misdrijven onder 4 en 5, en in aanmerking genomen dat het hof blijkens zijn strafmotivering wat betreft de feiten onder 2 heeft ‘gelet op het uit artikel 28c Wet op de loonbelasting 1964 voortvloeiende mildere sanctieregime’ alsmede dat het middel niet klaagt dat het hof ten onrechte geen toepassing heeft gegeven aan het lex-mitior-beginsel, gaat de Hoge Raad voorbij aan de kennelijk aan de conclusie van de advocaat-generaal ten grondslag liggende stelling dat het hof – gelet op dat beginsel – voor de feiten onder 1 en 2 afzonderlijke straffen in de vorm van geldboetes had moeten opleggen.

De Hoge Raad is van oordeel dat de aangevoerde klachten geen behandeling in cassatie rechtvaardigen omdat de partij die het cassatieberoep heeft ingesteld klaarblijkelijk onvoldoende belang heeft bij het cassatieberoep dan wel omdat de klachten klaarblijkelijk niet tot cassatie kunnen leiden.

De Hoge Raad zal daarom – gezien artikel 80a van de Wet op de rechterlijke organisatie – het beroep niet-ontvankelijk verklaren.

De Hoge Raad verklaart het beroep in cassatie niet-ontvankelijk.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-12-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3685

Zaaknummer: 14/05344

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend en E.F. Faase

Advocaten: R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Het middel klaagt terecht dat de rechtbank op onjuiste gronden heeft geoordeeld dat de klaagschriften van de klagers gegrond moeten worden verklaard.

De aan het Openbaar Ministerie verzonden aanzeggingen houden in dat – kort gezegd – op grond van artikel 447 lid 4 Sv een schriftuur houdende middelen van cassatie binnen een maand moet zijn ingediend. Artikel 552d lid 3 tweede volzin Sv, dat bepaalt dat de termijn voor indiening van middelen van cassatie in het aldaar bedoelde geval veertien dagen bedraagt, is niet van toepassing aangezien het klaagschrift niet is ingediend door ‘een persoon met de bevoegdheid tot verschoning als bedoeld in artikel 218 (vgl. HR 13 oktober 2015, ECLI:NL:HR:2015:3076)’.

De hiervoor bedoelde aanzeggingen zijn op 28 mei 2015 aan het Openbaar Ministerie verzonden. De schrifturen zijn blijkens een daarop geplaatst stempel op 29 juni 2015, zijnde een maandag, ter griffie van de Hoge Raad ontvangen en zijn binnen de bij de wet gestelde termijn ingekomen. De officier van justitie is derhalve ontvankelijk in de cassatieberoepen.

Het middel bevat de klacht dat de rechtbank op onjuiste gronden heeft geoordeeld dat de klaagschriften van de klagers gegrond moeten worden verklaard ten aanzien van de uitgeleverde en inbeslaggenomen USB-sticks en vier verzegelde verhuisdozen met schriftelijke stukken.

De aard en complexiteit van een aangelegenheid die aan een verschoningsgerechtigde zoals een advocaat wordt toevertrouwd, kunnen meebrengen dat hij het voor een behoorlijke vervulling van zijn taak als raadsman noodzakelijk oordeelt een al dan niet aan zijn kantoor verbonden derde als deskundige in te schakelen om zo over de vereiste speciale deskundigheid te kunnen beschikken welke hij zelf niet heeft. In aanmerking genomen dat die deskundige in verband met de uitvoering van de hem door de advocaat gegeven opdracht zo nodig kennis moet kunnen nemen van bepaalde gegevens en stukken ten aanzien waarvan de plicht tot geheimhouding voor de advocaat geldt, is in zoverre een uitbreiding van diens geheimhoudingsplicht en verschoningsrecht geboden.

Het oordeel van de rechtbank dat aan de klagers een afgeleid verschoningsrecht toekomt, is in cassatie niet bestreden, zodat daarvan moet worden uitgegaan.

De aard van de hier aan de orde zijnde afgeleide bevoegdheid tot verschoning brengt mee dat het oordeel omtrent de vraag of stukken en gegevens object van de afgeleide bevoegdheid tot verschoning uitmaken, in beginsel toekomt aan de persoon van wie het verschoningsrecht is afgeleid (vgl. HR 29 maart 1994, ECLI:NL:HR:1994:ZC9693, *NJ* 1994/552). Dat betekent niet dat in een geval als het onderhavige, waarin degene van wie uitlevering van stukken en gegevens wordt gevorderd een afgeleid verschoningsrecht heeft, pas aan die vordering behoefte te voldoen nadat hij de verschoningsgerechtigde heeft geraadpleegd omtrent de vraag of deze ten aanzien van de uit te leveren stukken en gegevens een beroep doet op zijn verschoningsrecht. In zo een geval dient hij de gevorderde stukken en gegevens uit te leveren. De rechter-commissaris dient de verschoningsgerechtigde vervolgens in staat te stellen zich uit te laten over zijn verschoningsrecht met betrekking tot de stukken en gegevens.

Het oordeel van de rechtbank dat ‘de klagers onder 2 en 3 niet gehouden waren (potentiële) geheimhouderstukken (schriftelijke stukken en USB-sticks) uit te leveren voordat de verschoningsgerechtigden in de gelegenheid waren gesteld hun oordeel te vellen over de betreffende (potentiële) geheimhoudersstukken’ en dat dit moet leiden tot gegrondbevinding van de klaagschriften, is dus niet juist.

Het middel slaagt.

Opmerking verdient het volgende. Op 1 maart 2015 is in werking getreden de zogenoemde versnelde beklagprocedure voor verschoningsgerechtigden, waarbij artikel 98, 552a en 552d Sv zijn gewijzigd. De versnelde beklagprocedure geldt voor de behandeling van een klaagschrift dat is ingediend door een persoon met bevoegdheid tot verschoning. Artikel 98, 552a lid 7 en 552d lid 3 Sv voorzien in de alsdan te volgen procesgang.

Indien, zoals in het onderhavige geval, degene die ter voldoening aan een daartoe strekkende vordering stukken en gegevens heeft uitgeleverd niet zelf de verschoningsgerechtigde is en aanvoert dat een geheimhouder de bevoegdheid tot verschoning kan uitoefenen ten aanzien van stukken of gegevens die zijn uitgeleverd ter inbeslagneming, brengt een redelijke wetstoepassing het volgende mee.

Ook in dat geval zal de rechter-commissaris de verschoningsgerechtigde in staat stellen zich uit te laten over zijn verschoningsrecht met betrekking tot de stukken en gegevens. Wanneer de verschoningsgerechtigde zich op het standpunt stelt dat het gaat om brieven of geschriften die noch voorwerp van het strafbare feit uitmaken noch tot het begaan daarvan hebben gediend en waarvan kennisneming zou leiden tot schending van het beroepsgeheim, dient dit

standpunt door de organen van politie en justitie te worden geëerbiedigd, tenzij redelijkerwijze geen twijfel erover kan bestaan dat dit standpunt onjuist is. Het oordeel of dit laatste het geval is komt in eerste instantie toe aan de rechter-commissaris, bij voorkeur na overleg met een gezaghebbend vertegenwoordiger van de beroepsgroep van de verschoningsgerechtigde (zoals de plaatselijk deken van de Orde van Advocaten of de Ringvoorzitter). Voor zover dat noodzakelijk is mag daartoe door de rechter-commissaris van de desbetreffende stukken worden kennisgenomen (vgl. HR 2 juli 2013, ECLI:NL:HR:2013:CA0434, NJ 2014/12). Indien de rechter-commissaris – bijvoorbeeld in verband met de aard of de omvang van de inbeslaggenomen stukken of gegevens – niet in staat is zelf dat onderzoek te verrichten, zal hij het daarheen dienen te leiden dat het onderzoek wordt verricht door zodanige functionaris en op zodanige wijze dat is gewaarborgd dat het verschoningsrecht niet in het gedrang komt.

Beslist de rechter-commissaris dat de inbeslagneming is toegestaan, dan dient gehandeld te worden zoals in artikel 98 lid 3 Sv is bepaald. De beschikking van de rechter-commissaris zal aan de betrokken verschoningsgerechtigde moeten worden betekend, onder mededeling dat deze binnen veertien dagen tegen deze beschikking een klaagschrift kan indienen bij een in die mededeling aangeduid gerecht in feitelijke aanleg waarvoor de zaak wordt vervolgd en tevens dat niet tot kennisneming van de stukken of gegevens wordt overgegaan dan nadat onherroepelijk over het beklag van de verschoningsgerechtigde is beslist.

Indien ook de beslagene die niet de verschoningsgerechtigde is, een klaagschrift heeft ingediend waarin is aangevoerd dat een geheimhouder een verschoningsrecht heeft op de uitgeleverde stukken of gegevens, doet zich de situatie voor dat in twee beklagprocedures het verschoningsrecht aan de orde is.

In de beklagzaak van de beslagene die niet de verschoningsgerechtigde is, dient het oordeel in de beklagprocedure van de verschoningsgerechtigde, als dat onherroepelijk is geworden, tot uitgangspunt te worden genomen. Indien in die laatste procedure onherroepelijk is beslist dat inbeslagneming van de desbetreffende stukken of gegevens in strijd is met het verschoningsrecht, is het klaagschrift van de beslagene in zoverre gegrond en is kennisneming van die stukken of gegevens niet toegestaan.

In het geval dat het beroep van de verschoningsgerechtigde op zijn verschoningsrecht ongegrond wordt verklaard, moet de beslagene niet-ontvankelijk worden verklaard in zijn klaagschrift voor zover het de klachten met betrekking tot het verschoningsrecht betreft.

Indien de verschoningsgerechtigde geen klaagschrift indient tegen de beslissing van de rechter-commissaris dat inbeslagneming is toegestaan, moet het ervoor worden gehouden dat

door de verschoningsgerechtigde geen beroep wordt gedaan op zijn verschoningsrecht. Ook in dat geval moet de beslagene niet-ontvankelijk worden verklaard in zijn klaagschrift voor zover het de klachten met betrekking tot het verschoningsrecht betreft. In deze gevallen geldt dat, zodra vaststaat dat een beroep op het verschoningsrecht niet is gedaan of niet opgaat, van de stukken of gegevens kan worden kennisgenomen. In het geval dat de beslagene in zijn klaagschrift ook andere klachten heeft opgeworpen tegen de inbeslagneming van die brieven of andere stukken dan die betreffende het verschoningsrecht, zal over de gegrondheid daarvan nog moeten worden beslist in de beklagprocedure van de beslagene (vgl. HR 13 oktober 2015, ECLI:NL:HR:2015: 3076).

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking maar uitsluitend wat betreft de beslissing van de rechtbank ten aanzien van de uitgeleverde en inbeslaggenomen USB-sticks en vier verzegelde verhuisdozen met schriftelijke stukken, wijst de zaak terug naar de Rechtbank Oost-Brabant, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, opdat de zaak in zoverre op de bestaande klaagschriften opnieuw wordt behandeld en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-12-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3714

Zaaknummer: 15/00956 15/00957

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savornin Lohman en H.A.G. Splinter-van Kan

Wetsartikelen: 552a Sv, 552d Sv en 218 Sv

RECHTSPRAAK

Het oordeel van de rechtbank dat de klager niet-ontvankelijk is in het beklag is juist.

De middelen klagen dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat door vernietiging van de in beslag genomen voorwerpen het beslag op grond van artikel 134 lid 2 Sv is geëindigd en de klager daarom niet-ontvankelijk dient te worden verklaard in het klaagschrift.

De rechtbank heeft de klager in zijn klaagschrift, dat strekt tot teruggave van de op de voet van artikel 94 Sv in beslag genomen voorwerpen, niet-ontvankelijk verklaard. In de bestreden beschikking is daaromtrent het volgende overwogen:

‘Uit het relaas-proces-verbaal (p. 3) blijkt dat de voorwerpen met toestemming van de officier van justitie zijn vernietigd. Door vernietiging met een machtiging als bedoeld in artikel 117 Sv eindigt het beslag (artikel 134 lid 2 onder c Sv). Dat brengt met zich dat klager in zijn klaagschrift, strekkende tot teruggave van het beslag, niet ontvankelijk dient te worden verklaard.’

Artikel 134 Sv geeft aan in welke gevallen de inbeslagneming van een voorwerp eindigt. De rechtbank heeft vastgesteld dat de in beslag genomen voorwerpen zijn vernietigd op grond van een machtiging als bedoeld in artikel 117 Sv. Ingevolge artikel 134 lid 2 Sv is daardoor het beslag beëindigd. Het oordeel van de rechtbank dat de klager niet-ontvankelijk is in het beklag is juist.

De Hoge Raad verklaart de klager niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-12-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3710

Zaaknummer: 14/03503

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Advocaten: J.J.J. van Rijsbergen

Wetsartikelen: 94 Sv en 117 Sv

RECHTSPRAAK

Verdachte niet-ontvankelijk, nu namens hem geen schriftuur houdende middelen van cassatie is ingediend.

Nu de verdachte niet binnen de bij de wet gestelde termijn bij de Hoge Raad door een raadsman een schriftuur houdende middelen van cassatie heeft doen indienen, is niet in acht genomen het voorschrift van artikel 437 lid 2 Sv, zodat de verdachte in het beroep niet kan worden ontvangen.

De Hoge Raad verklaart de verdachte niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-12-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3695

Zaaknummer: 14/06583

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savornin Lohman en H.A.G. Splinter-van Kan

Wetsartikelen: 437 Sv

RECHTSPRAAK

De aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf is ontoereikend gemotiveerd.

Het middel klaagt dat de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf ontoereikend is gemotiveerd, nu het hof niet de redenen heeft opgegeven die in het bijzonder hebben geleid tot de keuze voor een vrijheidsbenemende straf.

De overwegingen van het hof bevatten in strijd met artikel 402 lid 5 SvC niet een opgave van de redenen die in het bijzonder hebben geleid tot de keuze van een straf die vrijheidsontneming meebrengt. Dit vereiste leidt krachtens artikel 402 lid 7 SvC tot nietigheid. De klacht is gegrond.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gemeenschappelijk Hof van Justitie, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-12-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3702

Zaaknummer: 15/02623

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savornin Lohman en Y. Buruma

Advocaten: S.F.W. van 't Hullenaar

Wetsartikelen: 402 SvC

RECHTSPRAAK

Falende bewijsklacht medeplegen opzettelijk aanwezig hebben van hennep.

Het middel klaagt onder meer dat de bewezenverklaring ten aanzien van het ‘medeplegen’ ontoereikend is gemotiveerd.

Gelet op de vaststellingen en de overwegingen van het hof zoals onder 2.2.2 en 2.2.3 weergegeven, geeft zijn oordeel dat de verdachte tezamen en in vereniging met zijn mededader een zodanige macht over de in het bedrijfspand aangetroffen hennepplanten hadden dat zij die hennep in de zin van artikel 3 aanhef en onder C Opiumwet opzettelijk aanwezig hebben gehad niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is het evenmin onbegrijpelijk, mede in aanmerking genomen dat zij zich bij het bedrijfspand bevonden en over een sleutel van dat pand beschikten, zij daar al eerder waren geweest en door een van hen spontaan werd medegedeeld dat in dat pand hennep werd geteeld.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-12-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3696

Zaaknummer: 15/00930

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savornin Lohman en Y. Buruma

Advocaten: B.P. de Boer

Wetsartikelen: 3 OW

RECHTSPRAAK

Het middel klaagt terecht dat het hof ten onrechte geen beslissing heeft gegeven op de vordering van de advocaat-generaal bij het hof tot verbeurdverklaring.

Het middel houdt in dat het hof ten onrechte geen beslissing heeft gegeven op de vordering van de advocaat-generaal bij het hof tot verbeurdverklaring.

Het conservatoir beslag als bedoeld in artikel 94a Sv strekt tot bewaring van het recht tot verhaal voor een van de ter zake van bepaalde misdrijven op te leggen in artikel 94a Sv genoemde vermogenssancties. Een op de voet van artikel 94 Sv gelegd beslag dient de waarheidsvinding in strafzaken, het aantonen van wederrechtelijk verkregen voordeel, dan wel de veiligstelling van verbeurdverklaring of onttrekking aan het verkeer door de strafrechter. Dit verschil in doelstelling brengt mee dat door het Openbaar Ministerie op een voorwerp zowel beslag op de voet van artikel 94 Sv als op de voet van artikel 94a Sv kan worden gelegd, dan wel dat een op artikel 94 Sv gebaseerd beslag wordt omgezet in een op artikel 94a Sv gebaseerd beslag en andersom.

Voor de verbeurdverklaring als bedoeld in artikel 33a Sr is het niet nodig dat op de voet van artikel 94 Sv beslag is gelegd op het voorwerp waarvan de verbeurdverklaring wordt uitgesproken. Ingevolge artikel 34 Sr zal in zo'n geval het voorwerp moeten worden uitgeleverd of de geschatte waarde daarvan moeten worden betaald. Voor uitlevering zal de verdachte, indien op hetzelfde voorwerp een ander dan het in artikel 94 Sv vermelde beslag is gelegd, afhankelijk zijn van de medewerking van de beslaglegger.

Een conservatoir beslag als bedoeld in artikel 94a Sv staat derhalve niet eraan in de weg dat een voorwerp wordt verbeurdverklaard. Een andersluidende opvatting zou ook tot het onaanvaardbare resultaat leiden dat de strafrechter door een beslaglegger in zijn sanctiemogelijkheden wordt beperkt.

Het oordeel van het hof zoals weergegeven onder 3.2.3, is derhalve onjuist.

Het middel klaagt daarover terecht.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, de beslissingen omtrent de in beslag genomen voorwerpen daaronder begrepen, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-12-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3689

Zaaknummer: 14/06204

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en E.S.G.N.A.I. van de Griend

Advocaten: H. Bakker

Wetsartikelen: 94a Sv en 33 Sr

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat de appèldagvaarding rechtsgeldig is betekend, is niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

Het middel behelst de klacht dat het hof de dagvaarding in hoger beroep ten onrechte geldig heeft geacht.

Vooropgesteld moet worden dat aan een cassatieklacht over de betekening van een dagvaarding of oproeping slechts gegevens ten grondslag kunnen worden gelegd die blijken uit de stukken van het geding of die als vaststaand kunnen worden aangenomen op grond van eerst in cassatie overgelegde bescheiden, aan de herkomst en betrouwbaarheid waarvan in redelijkheid niet kan worden getwijfeld (vgl. HR 12 maart 2002, ECLI:NL:HR:2002:AD5163, *NJ* 2002/317).

Namens de verdachte is in cassatie gesteld dat de dagvaarding in hoger beroep niet aan hem in persoon is uitgereikt en dat hij niet degene is geweest die de akte van uitreiking heeft ondertekend. Daartoe is verwezen naar de ID-staat SKDB van 22 oktober 2014 waarin is vermeld dat het paspoortnummer van de verdachte is [002] en is een kopie overgelegd van een ten name van de verdachte gesteld en van een handtekening voorzien, op 11 november 2009 afgegeven paspoort met nummer [002], met een geldigheidsduur tot 11 november 2014. Dit paspoortnummer en de handtekening komen niet overeen met het paspoortnummer en de handtekening op de akte van uitreiking van de appèldagvaarding.

Gelet hierop is het in de bestreden uitspraak besloten liggende oordeel van het hof dat de appèldagvaarding rechtsgeldig is betekend, niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

Het middel is terecht voorgesteld. De Hoge Raad zal de appèldagvaarding om doelmatigheidsredenen nietig verklaren.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en verklaart de dagvaarding in hoger beroep nietig.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-12-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3713

Zaaknummer: 14/06584

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savornin Lohman en H.A.G. Splinter-van Kan

Advocaten: M.Th.M. Zumpolle

Wetsartikelen: 588 Sv

RECHTSPRAAK

Het oordeel van de rechtbank dat het belang van strafvordering zich verzet tegen teruggave van het horloge en het geldbedrag is niet zonder meer begrijpelijk.

De middelen klagen dat de rechtbank ontoereikend, althans onbegrijpelijk gemotiveerd heeft geoordeeld dat het belang van strafvordering zich verzet tegen teruggave aan de klager van het onder hem in beslag genomen horloge en het geldbedrag.

Het oordeel van de rechtbank dat het belang van strafvordering zich verzet tegen teruggave van het horloge en het geldbedrag, die op de voet van artikel 94 Sv onder de klager in beslag zijn genomen, is gelet op hetgeen namens de klager en door de officier van justitie is aangevoerd, niet zonder meer begrijpelijk.

Voor zover de rechtbank in haar overwegingen als haar oordeel tot uitdrukking heeft gebracht dat de omstandigheid dat de officier van justitie heeft aangekondigd dat (te zijner tijd) een vordering tot omzetting van het op de voet van artikel 94 Sv gelegde beslag in een op de voet van artikel 94a Sv gelegd beslag zal worden gedaan, een belang van strafvordering is dat zich tegen teruggave van het horloge en het geldbedrag verzet, is dat oordeel onjuist.

De middelen slagen.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Midden-Nederland, zittingsplaats Lelystad, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-12-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3711

Zaaknummer: 14/05477

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Advocaten: H.J.G. Heijen

Wetsartikelen: 94 Sv en 94a Sv

RECHTSPRAAK

Het oordeel van de rechtbank dat zich hier het geval voordoet dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, aan klaagster de verplichting tot betaling van een geldbedrag ter ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel zal opleggen, is niet zonder meer begrijpelijk.

Het middel klaagt over de gegrondverklaring van het beklag, onder meer op de grond dat het oordeel van de rechtbank dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, aan de klager de verplichting tot betaling van een geldbedrag ter ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel zal opleggen, ontoereikend is gemotiveerd.

Bij de beoordeling van een klaagschrift van de beslagene gericht tegen een beslag als bedoeld in artikel 94a lid 1 of 2 Sv dient de rechter te onderzoeken a. of er ten tijde van zijn beslissing sprake was van verdenking van of veroordeling wegens een misdrijf waarvoor een geldboete van de vijfde categorie kan worden opgelegd en b. of zich niet het geval voordoet dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, aan de verdachte een verplichting tot betaling van een geldboete dan wel de verplichting tot betaling van een geldbedrag ter ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel zal opleggen (vgl. HR 28 september 2010, ECLI:NL:HR:2010:BL2823, NJ 2010/654).

De rechtbank heeft geoordeeld dat zich hier het geval voordoet dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, aan de klager de verplichting tot betaling van een geldbedrag ter ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel zal opleggen.

Dit oordeel is op gronden als vermeld in de conclusie van advocaat-generaal niet zonder meer begrijpelijk.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking – voor zover aan zijn oordeel onderworpen – en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Overijssel, zittingsplaats Zwolle, opdat de zaak op

het bestaande klaagschrift in zoverre opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-12-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3715

Zaaknummer: 15/01404

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Wetsartikelen: 94a Sv

RECHTSPRAAK

Ter uitvoering van een rechtshulpverzoek mag op grond van artikel 5520 (oud) Sv – en niet op grond van artikel 5520a (oud) Sv – gebruik worden gemaakt van de in artikel 125i Sv bedoelde bevoegdheid tot doorzoeking ter vastlegging van gegevens.

Het middel bevat onder meer de klacht dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat ter voldoening aan een rechtshulpverzoek als bedoeld in artikel 552h Sv gebruik kan worden gemaakt van de bevoegdheid tot doorzoeking van plaatsen ter vastlegging van gegevens als bedoeld in artikel 125i Sv.

Artikel 5520a Sv bepaalt wanneer ter voldoening aan een verzoek om rechtshulp gebruik mag worden gemaakt van de bijzondere opsporingsbevoegdheden omschreven in de titels IVa tot en met Vc en Ve van het Eerste Boek van het Wetboek van Strafvordering. Uit deze bepaling kan niet volgen dat ter voldoening aan een verzoek om rechtshulp gebruik mag worden gemaakt van de bevoegdheid tot doorzoeking ter vastlegging van gegevens als bedoeld in artikel 125i Sv, nu deze bevoegdheid niet in de voornoemde titels van het Eerste Boek van het Wetboek van Strafvordering is omschreven. De toepassing van dit dwangmiddel ter voldoening aan een verzoek om rechtshulp dient, mede gelet op het bepaalde in artikel 5520 lid 4 (oud) Sv, haar grondslag te vinden in deze bepaling.

Gelet op de onder 2.2.3 weergegeven wetsgeschiedenis bij artikel 125i Sv en in aanmerking genomen dat uit artikel 5520 lid 1 onder a (oud) Sv volgt dat ter voldoening aan een verzoek om rechtshulp gebruik mag worden gemaakt van de bevoegdheid tot doorzoeking van plaatsen ter inbeslagneming, moet worden aangenomen dat de in laatstgenoemd artikel geregelde bevoegdheid tot doorzoeking ter inbeslagneming impliceert dat ter uitvoering van een rechtshulpverzoek eveneens gebruik mag worden gemaakt van de in artikel 125i Sv bedoelde bevoegdheid tot doorzoeking ter vastlegging van gegevens.

Het middel, dat uitgaat van een andere opvatting, faalt in zoverre.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-12-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3704

Zaaknummer: 13/04328

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Advocaten: F.G.L. van Ardenne

Wetsartikelen: 125i Sv, 5520 (oud) Sv en 5520a (oud) Sv

RECHTSPRAAK

Ter uitvoering van een rechtshulpverzoek mag op grond van artikel 5520 (oud) Sv – en niet op grond van artikel 5520a (oud) Sv – gebruik worden gemaakt van de in artikel 125i Sv bedoelde bevoegdheid tot doorzoeking ter vastlegging van gegevens.

De gelijkkluidende middelen bevatten onder meer de klacht dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat ter voldoening aan een rechtshulpverzoek als bedoeld in artikel 552h Sv gebruik kan worden gemaakt van de bevoegdheid tot doorzoeking van plaatsen ter vastlegging van gegevens als bedoeld in artikel 125i Sv.

Artikel 5520a Sv bepaalt wanneer ter voldoening aan een verzoek om rechtshulp gebruik mag worden gemaakt van de bijzondere opsporingsbevoegdheden omschreven in de titels IVa tot en met Vc en Ve van het Eerste Boek van het Wetboek van Strafvordering. Uit deze bepaling kan niet volgen dat ter voldoening aan een verzoek om rechtshulp gebruik mag worden gemaakt van de bevoegdheid tot doorzoeking ter vastlegging van gegevens als bedoeld in artikel 125i Sv, nu deze bevoegdheid niet in de voornoemde titels van het Eerste Boek van het Wetboek van Strafvordering is omschreven. De toepassing van dit dwangmiddel ter voldoening aan een verzoek om rechtshulp dient, mede gelet op het bepaalde in artikel 5520 lid 4 (oud) Sv, haar grondslag te vinden in deze bepaling.

Gelet op de onder 2.2.3 weergegeven wetsgeschiedenis bij artikel 125i Sv en in aanmerking genomen dat uit artikel 5520 lid 1 onder a (oud) Sv volgt dat ter voldoening aan een verzoek om rechtshulp gebruik mag worden gemaakt van de bevoegdheid tot doorzoeking van plaatsen ter inbeslagneming, moet worden aangenomen dat de in laatstgenoemd artikel geregelde bevoegdheid tot doorzoeking ter inbeslagneming impliceert dat ter uitvoering van een rechtshulpverzoek eveneens gebruik mag worden gemaakt van de in artikel 125i Sv bedoelde bevoegdheid tot doorzoeking ter vastlegging van gegevens.

Het middel, dat uitgaat van een andere opvatting, faalt in zoverre.

De Hoge Raad verwerpt de beroepen.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-12-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3707

Zaaknummer: 14/01318 14/01319

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Advocaten: I. Leenders en J.N. de Boer

Wetsartikelen: 125i Sv, 5520 (oud) Sv en 5520a (oud) Sv

RECHTSPRAAK

Bewezenverklaringen artikel 9 lid 2 WVV ontoereikend gemotiveerd.

Het middel klaagt over de motivering van de bewezenverklaringen van het onder de parketnummers 17-098074-12 en 17-081752-12 tenlastegelegde voor zover inhoudende dat de verdachte wist dat een op zijn naam gesteld rijbewijs voor een categorie van motorrijtuigen, te weten categorie B, respectievelijk een op zijn naam gesteld rijbewijs voor één of meer categorieën van motorrijtuigen, te weten alle, ongeldig was verklaard en aan hem daarna geen ander rijbewijs voor het besturen van een motorrijtuig van de betrokken categorie of categorieën was afgegeven.

Het middel slaagt op de in de conclusie van de advocaat-generaal omtrent dit middel vermelde gronden.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Leeuwarden, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-12-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3703

Zaaknummer: 14/03003

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Advocaten: E.M. Witjens

Wetsartikelen: 9 WVV

RECHTSPRAAK

Verdachte verkeert niet in een zodanig uitzonderlijke situatie wat betreft zijn draagkracht dat moet worden afgezien van het opleggen van een schadevergoedingsmaatregel.

Advocaat-generaal D.J.C. Aben heeft geconcludeerd tot vernietiging van het bestreden arrest en tot terugwijzing dan wel verwijzing van de zaak, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Het middel klaagt onder meer dat de toewijzing van de vorderingen van de benadeelde partijen [benadeelde 1], [benadeelde 2] en [benadeelde 3] ontoereikend is gemotiveerd.

Ingevolge artikel 36f lid 2 Sr kan de rechter de maatregel opleggen indien en voor zover de verdachte jegens het slachtoffer naar burgerlijk recht aansprakelijk is voor de schade die door het strafbare feit is toegebracht. De draagkracht van de verdachte speelt bij de bepaling van de hoogte van het bedrag geen rol. In geval van oplegging van de maatregel bepaalt de rechter de vervangende hechtenis (artikel 36f lid 8 Sr). Niettemin kan het gebrek aan draagkracht onder omstandigheden voor de rechter reden zijn ervan af te zien de schadevergoedingsmaatregel op te leggen (vgl. HR 19 juni 2007, ECLI:NL:HR:2007:AZ8788, *NJ* 2007/359). Slechts in uitzonderlijke gevallen kan daarvan sprake zijn. Daarbij kan in het bijzonder worden gedacht aan gevallen waarin op voorhand vaststaat dat het opleggen van een schadevergoedingsmaatregel slechts zal leiden tot het in de toekomst ten uitvoer leggen van vervangende hechtenis. De rechter behoeft daarom slechts dan in het bijzonder de redenen op te geven waarom van een daaromtrent ingenomen standpunt wordt afgeweken indien dat standpunt voldoende onderbouwd dat uitzonderlijk karakter van het geval duidelijk maakt (vgl. HR 16 juni 2009, ECLI:NL:HR:2009:BI1812, *NJ* 2009/293).

Het hof heeft kennelijk geoordeeld dat het door en namens de verdachte aangevoerde niet leidt tot de conclusie dat de verdachte in een zodanig uitzonderlijke situatie verkeert wat betreft zijn draagkracht dat moet worden afgezien van het opleggen van een schadevergoedingsmaatregel. Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is evenmin onbegrijpelijk.

Ook in zoverre is het middel tevergeefs voorgesteld.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Voorts doet de Hoge Raad uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Een en ander brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde taakstraf van 240 uren, subsidiair 120 dagen vervangende hechtenis.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft het aantal uren te verrichten taakstraf en de duur van de vervangende hechtenis, vermindert het aantal uren taakstraf en de duur van de vervangende hechtenis in die zin dat deze 216 uren, subsidiair 108 dagen hechtenis, bedragen en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-12-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3694

Zaaknummer: 13/05512

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savorin Lohman en H.A.G. Splinter-van Kan

Advocaten: M.A. Oosterveen

Wetsartikelen: 36f Sr

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat door het rakelings langs de fietsers rijden gevaar op de weg kon worden veroorzaakt en het verkeer op de weg kon worden gehinderd geeft niet blijk van een onjuiste opvatting.

Het middel klaagt dat het hof de grondslag van de tenlastelegging heeft verlaten doordat het een onjuiste uitleg heeft gegeven aan de daarin voorkomende woorden 'kon worden veroorzaakt' en/of 'kon worden gehinderd', althans dat de bewezenverklaring ontoereikend is gemotiveerd.

De tenlastelegging en bewezenverklaring zijn toegesneden op artikel 5 WVV 1994. Daarom moeten de in de tenlastelegging en bewezenverklaring gebezigde woorden 'door welke gedragingen (...) gevaar op die weg kon worden veroorzaakt en het verkeer op die weg kon worden gehinderd' geacht worden aldaar te zijn gebezigd in dezelfde betekenis als daaraan toekomt in deze bepaling.

Het hof heeft blijkens de bewijsvoering vastgesteld dat de verdachte als bestuurder van zijn snorfiets op een fietspad met veel fietsers met hoge snelheid rakelings langs fietsers reed. Gelet daarop geeft het oordeel van het hof dat door het rakelings langs die fietsers rijden gevaar op de weg kon worden veroorzaakt en het verkeer op de weg kon worden gehinderd, niet blijk van een onjuiste opvatting omtrent deze aan artikel 5 WVV 1994 ontleende termen en is dat oordeel toereikend gemotiveerd.

Opmerking verdient nog dat tussen de in artikel 5 WVV 1994 opgenomen varianten 'wordt' en 'kan worden' een met die bewoordingen overeenkomend, gradueel doch niet-wezenlijk verschil bestaat.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-12-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3691

Zaaknummer: 15/00155

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en E.F. Faase

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: 5 WVV

RECHTSPRAAK

***Falende klachten over verjaring en toepassing
Arbeidsomstandighedenwet.***

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte het Openbaar Ministerie niet niet-ontvankelijk heeft verklaard in de vervolging, waartoe is aangevoerd dat het tenlastegelegde is verjaard.

Het aan de verdachte tenlastegelegde is bij artikel 10 lid 2 (oud) Arbeidsomstandighedenwet, in verbinding met artikel 1 aanhef en onder 3 (oud) Wet op de economische delicten en artikel 2 lid 3 Wet op de economische delicten, strafbaar gesteld als overtreding. Op grond van artikel 70 lid 1 aanhef en onder 1 Sr bedraagt de termijn van verjaring drie jaren. Ingevolge artikel 72 lid 1 Sr wordt de verjaring gestuit door elke daad van vervolging, ook ten aanzien van anderen dan de vervolgte.

Het middel gaat uit van de stelling dat uit de stukken van het geding niet blijkt dat gedurende drie jaren voorafgaand aan de betekening van de oproeping van de verdachte om op 14 juni 2012 ter terechtzitting van de rechtbank te verschijnen, welke betekening op 11 mei 2012 is geschied, enige daad van vervolging is verricht.

Bij de aan de Hoge Raad toegezonden stukken bevindt zich een proces-verbaal van verhoor van A.E. Rudnev als getuige in de strafzaak tegen de verdachte, welk verhoor plaatsvond op grond van een rechtshulpverzoek van de rechter-commissaris. In aanmerking genomen dat dit een daad van vervolging is als bedoeld in artikel 72 lid 1 Sr, op 6 december 2009 heeft plaatsgevonden, faalt het middel bij gebrek aan feitelijke grondslag.

Het derde middel behelst de klacht dat het hof ten onrechte heeft verworpen het verweer dat zich een uitzonderingsgeval voordoet als bedoeld in artikel 1.19 lid 1 (oud) Arbeidsomstandighedenbesluit en dat artikel 10 (oud) Arbeidsomstandighedenwet derhalve niet van toepassing is.

Het hof heeft het in het middel bedoelde verweer als volgt samengevat en verworpen:

‘Ontvankelijkheid van het openbaar ministerie

Ter terechtzitting in hoger beroep is door de raadslieden mr. H.W.A.A. de Jong en mr. P.F.W.A. van Dam, bepleit dat het openbaar ministerie niet-ontvankelijk wordt verklaard, nu de Arbeidsomstandighedenwet in de onderhavige zaak niet van toepassing is, op gronden zoals nader verwoord in de door hen overgelegde pleitnota's.

Het hof is van oordeel dat het openbaar ministerie ontvankelijk is in de vervolging, nu de Arbeidsomstandighedenwet van toepassing is op arbeid in Nederland verricht door werknemers van in Nederland gevestigde of anderszins werkzame werkgevers. De wet beoogt verbetering van de kwaliteit van het arbeidsomstandighedenbeleid in Nederland en richt zich in dit geval tot de verdachte, een in Nederland gevestigde werkgever door wiens werknemer met een containerkraan op de kade van het bedrijfsterrein werkzaamheden worden verricht, te weten het laden van containers op een schip.

Ingevolge artikel 10 van de Arbeidsomstandighedenwet dienen daarbij door de werkgever doeltreffende maatregelen te worden getroffen ter voorkoming van gevaar, dat in het kader van de te verrichten werkzaamheden voor derden kan ontstaan op het bedrijfsterrein of de onmiddellijke omgeving daarvan. Daaraan kan niet afdoen dat het hier gaat om een te beladen schip onder vreemde vlag en dat bij het vastzetten van geladen containers bemanningsleden van dat schip betrokken zijn. Het verweer wordt derhalve verworpen.'

Het hof heeft vastgesteld – en in cassatie dient hiervan te worden uitgegaan – dat de verdachte een werkgever is als bedoeld in artikel 10 (oud) Arbeidsomstandighedenwet en dat zij haar werknemer arbeid heeft doen verrichten, bestaande uit het met een containerkraan op de kade van haar bedrijfsterrein laden van containers op een onder een vreemde vlag varend schip. Gelet hierop en in aanmerking genomen het bepaalde in artikel 1.19 lid 2 (oud) Arbeidsomstandighedenbesluit, is het oordeel van het hof dat artikel 10 (oud) Arbeidsomstandighedenwet van toepassing is in het onderhavige geval, juist.

Het middel kan niet tot cassatie leiden.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte heeft verworpen het verweer dat het bewezenverklarde niet overtreding van artikel 10 (oud) Arbeidsomstandighedenwet oplevert.

Het hof heeft het in het middel bedoelde verweer als volgt samengevat en verworpen:

‘Verweren

“Andere persoon dan de werknemer”

Door de raadslieden is ter terechtzitting in hoger beroep bepleit dat een bemanningslid niet

kan worden gekwalificeerd als behorende tot de categorie “andere personen dan die werknemers” in de zin van artikel 10 van de Arbeidsomstandighedenwet, een en ander zoals nader verwoord in de door hen overgelegde pleitnota's. De raadslieden bepleiten dat de verdachte derhalve dient te worden vrijgesproken dan wel dient te worden ontslagen van alle rechtsvervolging.

Het hof overweegt te dien aanzien als volgt.

Artikel 10 van de Arbeidsomstandighedenwet verplicht een werkgever om de werkomstandigheden in en om het bedrijf ook voor niet in zijn dienst zijnde personen zo veilig mogelijk te maken. De memorie van toelichting bij artikel 10 van de wet noemt bezoekers en voorbijgangers als voorbeeld van personen ten aanzien van wie de betreffende veiligheidsnorm bescherming biedt. Gelet op de gebezigde bewoordingen betreft het hier geen limitatieve opsomming.

Naar het oordeel van het hof valt het bemanningslid dat zich bevond onder de hijslast tijdens hijswerkzaamheden uitgevoerd door een werknemer van verdachte in diens opdracht derhalve onder de bescherming van artikel 10 van de Arbeidsomstandighedenwet. Het hof verwerpt het verweer.

“Onmiddellijke omgeving”

Door de raadslieden is ter terechtzitting in hoger beroep betoogd dat het schip [A] onder de gegeven omstandigheden niet kan worden aangemerkt als “de onmiddellijke omgeving” van het bedrijfsterrein van de verdachte in de zin van artikel 10 van de Arbeidsomstandighedenwet, een en ander zoals nader verwoord in de door hen overgelegde pleitnota's. De raadslieden bepleiten dat de verdachte derhalve dient te worden vrijgesproken dan wel dient te worden ontslagen van alle rechtsvervolging.

Het hof is hieromtrent van oordeel dat het laden van containers met behulp van een hijskraan die staat op de kade van het bedrijf van de verdachte, op een schip dat aan die kade ligt, kan worden aangemerkt als arbeid die wordt verricht in een bedrijf of in de onmiddellijke omgeving daarvan, zoals bedoeld in artikel 10 van de Arbeidsomstandighedenwet. Het hof verwerpt derhalve het verweer.'

Het middel klaagt ten eerste dat het hof ten onrechte heeft geoordeeld dat 'het bemanningslid dat zich bevond onder de hijslast tijdens hijswerkzaamheden uitgevoerd door een werknemer van verdachte in diens opdracht (...) onder de bescherming van art. 10 van de Arbeidsomstandighedenwet [valt]'

Aan de klacht ligt ten grondslag de opvatting dat een ‘werknemer van een andere werkgever dan die (...) bedoeld in art. 10 Arbeidsomstandighedenwet, [die] is belast met werkzaamheden ter plaatse en aldus niet toevallig maar uit hoofde van zijn professionele dienstbetrekking (...) aanwezig is teneinde aldaar werkzaamheden te verrichten, niet tot de categorie “andere personen” van art. 10 Arbeidsomstandighedenwet behoort’. Deze opvatting vindt geen steun in het recht.

Het middel klaagt voorts dat het hof ten onrechte heeft geoordeeld dat ‘het laden van containers met behulp van een hijskraan die staat op de kade van het bedrijf van de verdachte, op een schip dat aan die kade ligt, kan worden aangemerkt als arbeid die wordt verricht in een bedrijf of in de onmiddellijke omgeving daarvan, zoals bedoeld in art. 10 van de Arbeidsomstandighedenwet’. Het middel strekt ten betoge dat arbeid verricht op een schip dat niet de Nederlandse vlag voert, niet kan worden aangemerkt als arbeid verricht ‘in een bedrijf of in de omgeving daarvan’ als bedoeld in artikel 10 (oud) Arbeidsomstandighedenwet, nu arbeid verricht op een dergelijk schip ingevolge artikel 1.19 (oud) Arbeidsomstandighedenbesluit van de toepassing van de Arbeidsomstandighedenwet is uitgezonderd.

Het oordeel van het hof dat ‘de kade van het bedrijf[sterrein] van de verdachte’ kan worden aangemerkt als ‘een bedrijf en de omgeving daarvan’ geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-12-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3692

Zaaknummer: 14/01385

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Advocaten: Th.J. Kelder

Wetsartikelen: 72 Sr, 10 Arbeidsomstandighedenwet en 16 Arbeidsomstandighedenwet